

מועדי כניסת השבת

הדלקת נרות	מוצאי שבת
ירושלים: 4.38	ירושלים: 5.52
תל-אביב: 4.52	תל-אביב: 5.54
חיפה: 4.42	חיפה: 5.52
ביתר עילית: 4.52	ביתר עילית: 5.52
רבינו תם: 6.32	רבינו תם: 6.32
הנץ החמה: 6.30	
סוף זמן ק"ש למג"א: 8.33	
סוף זמן ק"ש להגר"א: 9.09	
סוף זמן תפילה למג"א: 9.40	
סוף זמן תפילה להגר"א: 10.04	

גליון 32

צמאה נפשי

פרשת יתרו תשע"ג - דברות קודש מאת הגה"צ הרב אליעזר ברלנד שליט"א

"אֲנֹשִׁי אֶמֶת שְׁנָאִי בָצַע" (יח' כא')

הרבי היה משתוקק שתהיה לנו את הבחינה הזאת - לזרוק את הכסף, לחלק את הכסף לצדקה, לא לצבור כסף לא להתאווה לכסף.

הרבי'ה אומר בתורה ל' השנות אלוקות אי אפשר להשיג כי אם על ידי צמצומים רבים, מעילה לעלול, משכל עליון לשכל תחתון... ולבוא לשכל התחתון אי אפשר כי אם ע"י שונא בצע, שישנא הממון בתכלית השנאה. כל העולם מונהג ע"י שכל התחתון ע"י חכמה תנאה, מי ששונא בצע הוא זוכה לחכמה תנאה לשכל התחתון והוא יכול להנהיג את העולם. זה שישנא את הממון בתכלית תכלית השנאה, הוא יוכל להיות מנהיג של כל העולם. שלמה המלך הייתה לו חכמה תנאה "ויהיכם מכל האדם", הוא שלט על כל העולם, אצל שלמה נאמר "וַיִּתֶּן הַמֶּלֶךְ אֶת הַכֶּסֶף בִּירוּשָׁלַם כְּאֲבָנִים" (מלכים א' י) כיוון ששנא את הכסף הוא מלך על עליונים ותחתונים, כל מה ששלמה המלך השיג, עף עם הנשר, יכל לשלוט על שדים, על נשרים, ועל החיות, אפילו מה שבנה את בית המקדש - זה הכול על ידי חכמה תנאה, על ידי שהיה שונא בצע, הוא שנא כסף אז נהיה לו כסף בלי סוף, כל המלכים הגיעו אליו והביאו כסף, זהב, קופים, פילים, הכול הביאו לו כי הוא שנא את הממון בתכלית השנאה, כמו שכתוב "בימי שלמה אין הכסף נחשב למאומה".

אם אדם רוצה לבוא לשכל התחתון, לחכמה תנאה, לבוא לידי טיפת שכל, טיפת חכמה, אפילו בנגלה זה רק אם הוא יתחיל לשנא את הבצע, לשנא את הכסף, - אם אדם לא שונא את הכסף הוא לא יכול להגיע לשום צד רוחני, תאוות ממון זה התאוה הכי גרועה הכי קשה מהכול. מכל התאוות אפשר לצאת כי כל תאוה היא מבוזה, אדם מתבייש בזה ומבזים אותו על זה, מביישים אותו, אבל תאוות ממון, זה הדבר היחיד שאין לאדם שום בושה מזה - להפך! הוא מתפאר שיש לו כסף ומתגאה בזה. ר' נתן אומר על תאוות ממון "לקינו בכפליים", לא רק שאדם נפל לתאוות ממון שזה הטומאה הכי גדולה בעולם אלא עוד מפארים אותו על זה, כולם משבחים אותו מקנאים בו ורצים אחריו, ולכן מתאוות ממון קשה מאוד לצאת אף אחד לא יודע איך לצאת מזה כל תאוה אחרת זה בושה אבל התאוה הזאת היא הכי גוראה שבעולם, תאוות ממון זה נסתר ונעלם מעין כל, כמעט אין לו סיכוי לצאת ממנה, אדם בכלל לא יודע שזאת תאוה הוא לא יודע שלחשוב על כסף זה בוזי, הוא מתרץ את עצמו "אני צריך את הדבר הזה, לחתן את הילדים, פרנסה" מה אתה דואג? הכול הכריזו בשמים! 40 יום לפני שאדם נוצר מתכננים בשמים שבוים זה יהיה לו בית ובוים זה יהיה לו שדה, פרנסה, הכול מכריזים כבר לפני שאדם נולד, כל זמן שבני אדם שקועים בתאוות ממון, חושבים על זה כל היום, אז הגאולה לא יכולה לבוא כי הגאולה יכולה לבוא רק שאדם בוטח בה' ועיניו צופות לה'.

אנחנו אומרים 3 פעמים ביום ב'אשרי' "עיני כל אליך ישרו, ואתה נותן להם את אכלם בעתו", בעתו! כל דבר בעתו, בזמנו, מה שמגיע לאדם - דירה רהיטים וכו' הכול זה בזמנו כי עצם התהייה בממון, עצם המחשבה על הממון מרחיקה לו את הישועה, מרחיקה ממנו את הדירה, מרחיקה ממנו את הפרנסה, כל החיים אדם חושב על פרנסה, הוא לא יודע שברגע שהוא יפסיק לחשוב על הפרנסה אז הפרנסה תבוא אליו, תרוץ אליו. אנ"ש היו אומרים על בן המלך בסיפורי מעשיות (מעשה י"א) שם מסופר "שהיה הולך ורודף אחרי הבהמות, והם בורחים. ורדף אחריהם..." שזה מה שעובר על כל אדם בעניין הפרנסה, כי מה זה "פרנסה" פר- נוסע אתה רץ אחרי הפר ונפר נוסע הפר בורה, "פר- נסה" נסע ב-ע', אתה רודף אחרי הפרנסה? אז הפרנסה בורחת לך.

כמו הסיפור עם אותו יהודי תמים ששמע דרשה מהרב 'שהיה דב עיוור וחגור ופצוע ששכב באיזה מערה, וה' היה ממלכל אותו ע"כ כך שבכל יום הייתה באה כבשה ונכנסת לתוך הפה שלו, היהודי הגיע הביתה ואמר "מהיום לא נעשה שום דבר, מהיום אני לא הולך לעבודה, רק אשב בבית הכנסת כל היום ואלמד ואתפלל" אשתו התחילה לבכות הילדים התחילו לבכות, כולם בכו היה כמו ט' באב, בבוקר קמו וראו שהכול נגנב להם לא די שהוא החליט שהוא לא הולך לעבודה אז גם נגנב הסוס, נגנבה העגלה, אשתו כמובן התרעמה עליו "רוע מזל! ביש מזל שכמותך!", תראה מה שעשית לנו, רק הגעת להחלטה שאתה לא תעבוד, מיד נגנבו הסוס והעגלה, הכול בגללך, מה הלכת לדרשה של הרב הזה! שסיפר לך על איזה דב שבאה כבשה לפה שלו, מה אתה חושב שאתה דב!, אתה לא דב! אתה לא דב!, אתה צריך להיות בן אדם, צריך ללכת לעבוד, הנה תראה איזה קטרוגים עשית עלינו, אין סוס אין עגלה אין שום דבר".

ובאמת מה שקרה זה שהיה גנב אחד שהיה צריך את העגלה ואת הסוס, בשביל לגנוב כמה ארגזי זהב מאיזה כנסיה, הוא העמיס את הכול על העגלה ונסע ללב היער חפר בור 3 מטר עומק ששם רצה להחביא את כל ארגזי הזהב, פתאום כל העפר התמוטט עליו והוא נקבר בתוך הבור, כל ארגזי הזהב נשארו על העגלה 10 ארגזי זהב עם תכשיטים, יהלומים מרגליות פמוטי זהב, הכול נשאר על העגלה מכוסה באיזה בד, והסוס המסכן לא היה יודע מה קורה אתו לאן סוחבים אותו מה רוצים מהחיים שלו? "איפה האדון שלי הוא התחיל לבכות..." בסוף הוא החליט לחזור הביתה.. ובאותו זמן בבית של היהודי כולם עוד בוכים, על הסוס על העגלה, בוכים על האבא ה'משוגע' שהחליט לא ללכת לעבוד, ולהקדיש את חייו לעבודת ה', פתאום שמעו רעש בשער משהו נוקש על השער מתחבט על השער, כולם יצאו החוצה וראים את הסוס עם העגלה אמרו כולם הנה הסוס! איזה ששון ושמחה, ששון ושמחה אבל מה יהיה עם האבא המשוגע שלא רוצה יותר ללכת לעבוד, הם ראו שהעגלה מכוסה בד חשבו שזה תפוחי אדמה, גזר, אולי הגנב שם ירקות על העגלה לסחוב ליריד מה כבר השאיר פה? בטח כמה תפוחי אדמה רקובים, פתאום ראו שכל העגלה מלאה ארגזים של כסף וזהב. וכך זה עם כל אחד ואחד שירצה להקדיש את חייו לה' ולסמוך עליו שיפרנס אותו, זה לא סיפור מלפני מיליון שנה זה סיפור של כל יום! אם אדם מאמין בה' בוטח בה' אז הכסף והזהב יגיעו אליו הביתה.

הרבי היה משתוקק שתהיה לנו את הבחינה הזאת - לזרוק את הכסף, לחלק את הכסף לצדקה, לא לצבור כסף לא להתאווה לכסף, הוא היה חפץ ומשתוקק מאוד לזכות אותנו להגיע להנהגה הקדושה הזאת כמו הבעל שם טוב, כמו ה"נעים אלימלך", שזרקו את הכסף כל יום ונתנו אותו לצדקה ולא השאירו מיום לחברו כלל. אמנם בשיחה נ"ה בחי מוה"ר הרבי אמר - אני לא רוצה שיהיה לכם בלבול הדעת מהעבודה הזאת אני לא רוצה שבבת אחת תקפצו לדרגה הזאת, אל תזרקו את הכסף מיד באותו יום, אם יש לך חובות תשלם אותם, קיבלת כסף תוריד את המעשר, תעשה צדקה, אם אתה בדעה של חומש זה עוד יותר גבוה, אבל אל תשאיר את האשה והילדים רעבים, מביא ר' נתן בליקוטי הלכות בהלכות שבת שצריכים חכמה ודעת גדולים מאד לדעת לשלב בין חובות ההשתדלות בפרנסה לבין עבודת הביטחון אשר מעטים הם אלו שזכו לה כי 'הרב' עשו כרבי שמעון בר יוחאי ולא עלתה בידם, אבל תדעו לשנא את הכסף תהיו שונאי בצע אל תעשו מהכסף דבר קדוש תדעו שזו הטומאה הכי גדולה. וצריכים להתבייש שחושבים על כסף, לכן אדם צריך שיהיה לו את העיקרון הזה את הנכונות הזאת את הרצון הזה להגיע לדרגת הצדיקים לבטוח בה', לפזר לצדקה כמה שיותר, ולשנא את הבצע לשנא את הכסף בתכלית תכלית השנאה.

תפילה לעני

מאת מורנו הרב שליט"א

רבונו של עולם זכני להיות אמיץ וחזק במדת הבטחון ולא אפחד לפזר צדקה כמה שיותר ולא אדאג מיום להבירו ולא אשים מבטחי על בשר ודם ולא אהיה ח"ו בבחינה ארוך כמו שכתוב ארוך הגבר אשר יבטח באדם ושם בשר וזועו [ירמיה י"ז ה'] וכל היי רק אבטח בך ואשים את מבטחי עליך ולא אקוה לישועת אדם כמו שכתוב "ושוא תשועת אדם" ואדע שכל מזונותי באים ישר ממך לא דרך שום אדם ולא דרך שום צנור אחר ויתקיימו בי הפסוקים "הבה לנו עזרת מצר ושוא תשועת אדם באלקים נעשה חיל והוא יבוס צרינו" ימים על ימי מלך תוסיף שנותיו כמו דר ודר ישוב עולם לפני אלקים חסד ואמת מן יצורוהו כן אזמרה שמך לעד לשלמי נדרי יום יום"

שמך יועבר לברכה
אצל הרב שליט"א
לזרע בר-קיימא, לרפואה
לפרנסה, לעילוי נשמה וכו'
052-7602440 052-7639126
toratbreslev@gmail.com

קריאת קודש לכל קהל קוראי העלון "צמאה נפשי"

אנו מבקשים מהציבור היקר להשתתף, לזכות ולקחת חלק במצוה חשובה זו להפיץ את העלון בארץ ובעולם. כל תרומה תתקבל בברכה

צריכים לחדש את המוחין. אם זה נייחא למוחין אז זה בסדר, זה הכל למען המטרה. עכשיו עושים איזה טיול, עכשיו אוכלים משהו שמתענגים ממנו. אבל הכל עם התחברות. וצריך כל הזמן לחפש את החיבור, וכשאינן עכשיו מצוה, אז חיבור במחשבה. כל הזמן לדעת שאין כלום רק להסתכל למעלה, אל ה'. "ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש" (יט, ו) - זה בעצם החיבור של הקב"ה עם עם ישראל. זה המהות של הקשר. אחר כך יש תורה, יש כבר מצוות, יש כבר הלכות, זה כבר פירוט. אך המהות של הקשר זה כל הזמן החיבור, זה ממלכת כהנים וגוי קדוש"

"אלוהי כסף ואלוהי זהב לא תעשו לכם" (כ, כ) - זה פסוק שמופיע ממש בסוף הפרשה. אבל בעצם כבר נאמר במתן תורה "לא יהיה לך אלוהים אחרים על פני". אז בשביל מה התוספת הזו?

הקב"ה יודע מה יקרה. הוא יודע מה זה לקחת בן אדם שעשוי מחומר ולרצות שהוא יהיה מחובר לאלוקים שהוא עליון כזה. זה קשה מאד מאד מאד, זה לא דבר קל, מאד קשה. הקב"ה יודע שיש הרבה דברים אחרים בעולם. יש דבר כזה שאומרים

לעשות כף. מה זה לעשות כף? זה עם ה'. לפעמים אנחנו צריכים להתאוורר, אז אנחנו עכשיו רוקדים ואנחנו עכשיו קצת משוחחים, נמצאים קצת בהרפיה כי אנחנו נוספים, כל דבר שהוא נוסף לקשר שלנו

פרפראות התורה

"אנכי ה' אלהיך" (כ' ב')

על פתיחה זו של עשרת הדיברות, שנינו במדרש: זהו שנאמר: "ראש דברך אמת" (תהילים קיט' קס'). מדרש תמוה זה מוסבר על ידי חכמים אחרונים בדרך הבאה: האות הראשונה בעשרת הדיברות היא א' (אנכי ה' אלהיך). האות הראשונה במשנה היא מ' (מאימתי קורין את שמע בערבית?). האות הראשונה בגמרא היא ת' (תנא היכא קאי?). משלוש ההתחלות הללו מתקבלת המילה "אמת" ועל כך רומז הכותב התהילים "ראש דברך - אמת". (בני ציון)

"כבד את אביך ואת אמך למען יאריך ימך" (כ' יב)

כי איתא שאביו ואמו נותנין לו לבוש לנשמתו. והנשמה הוא השכל כמ"ש רבינו (ליק"ה) - נמצא שכל שכל והשגתו מקבל ע"י לבוש שמקבל מאביו ואמו. וכל מה שנתוסף הארה בלבוש הנ"ל, נתרבה אור נשמתו - דהיינו חכמתו. וע"כ חייב לכבדם. כי ע"י הכבוד שנותן להם ע"י ניתוסף הארה בנשמתם. דהיינו ע"י שנותן להם כבוד - ע"י נהגל נפשם. וע"י ממילא מאיר לבושו, שנמשך לו מהן. ואזי זוכה להשיג ולקבל חכמה ע"י הלבוש. והוא בחי' אריכות ימים. (ליקוטי החלכות כבוד או"א א)

סיפור לפרשה

"וכל העם רואים את הקולות" (כ' טו')

הצדיק רבי יצחק מאיר מגור, בעל "חידושי הרי"ם", היה בילדותו מתמיד גדול, ורוב שעות היממה ישב על תלמודו בבית-המדרש. למדני העיר אהבו להתפלפל עם יצחק מאיר'ל הקטן בסוגיות שונות בהלכה ובאגדה, ונהנו מהברקותיו המאלפות של הילד. פעם שאל אחד המלמדים את יצחק מאיר'ל: בפרשת מתן תורה נאמר: "וכל העם רואים את הקולות". נשאלת השאלה: כלום לא די היה בשמיעת הקולות של עשרת הדיברות? לשם מה היו בני ישראל צריכים גם לראות את הקולות הנשמעים? נתחיק יצחק מאיר'ל כלפי השואל בנימה שובבנית, ואמר: הגע בעצמך, מה היה קורה במעמד הר סיני, אילו שמעו אבותינו את הדיברות, ולא היו רואים את הנשמע! במקרה זה, היו משאירים פתח לפושעים, לבוא ולטעון: באוזנינו שמענו - "לו תגנוב" (לשם ה' תגנוב). ולפי זה, היו אלה מורים היתר לעצמם לגנוב, כביכול, לשם שמים. משום כך התרחש לבני ישראל נס גדול במתן תורה: "וכל העם רואים את הקולות" - לעיני רבבות אלפי ישראל, שנצבו למרגלות הר סיני, נראו, אחד לאחד, כל הציוויים, וכך נסתמו מראש טענות-הסרק של פושעי ישראל.

שבת שלום!

"השמרו לכם עלות בהר ונגע בקצהו" (יט', יב)

מפסוק זה אנו למדים עד כמה צריך האדם להיזהר מלפגוע בכבודו של תלמיד חכם, שהרי הדברים קל וחומר: מה ההר, שאין בו דעת ואינו מרגיש כלום, מכל מקום נתקדש על-ידי קבלת התורה, עד שהזהירו כל בני ישראל מ"נגע בקצהו", כיון ש"כל הנוגע בהר מות יומת" - קל וחומר למי שנוגע ופוגע בכבודו של תלמיד חכם, שלמד את התורה עצמה, שיש בו דעת ומרגיש עלבון, על אחת כמה וכמה שכל הנוגע בו - כנוגע בבת עינו של הקב"ה. ובענין זה, מסופר על הרב אויג'ר זצ"ל, בעל "מחנה אברהם", שהיה רב העיר קפורה. בעיר זו היו כמאה ועשרים משפחות יהודיות, שמתוכן היו עשרים ושש משפחות, שהחנויות שלהן היו פתוחות בשבת. שכן, רוב בעלי החנויות היו עמי הארצות, שלא למדו ולא ידעו, ועשו את מעשיהם מתוך ריחוק וחוסר ידיעה, והיו כל-כך רחוקים, שלא הועיל לדבר עמם. אחד מהם, שהיתה לו חנות בדים גדולה במרכז העיר, היה בכל שבת, כאשר המתפללים היו עוברים ליד חנותו בצאתם מבית הכנסת, עומד בפתח חנותו כשסיגריה בוערת בפיו, וברוב עזותו היה אומר לכולם "שבת שלום", עד שהרב היה נמנע מלעבור שם. פעם אחת, ביום טוב ראשון של פסח, קרא לו הלז, לרב, מרחוק, בלי שום תאר וכבוד של רב, אלא צעק לעברו: אויג'ר! אויג'ר! בא הנה! הרב, שהיה עם בנו הקטן, נגש אליו לפתח החנות, אך בעל החנות בקש מהם להיכנס פנימה לחנות, והרב ובנו נכנסו. ואז נגש האיש לקופה, והוציא ממנה לחם ומצה, ואמר להם: "הנה כאן חמץ", ונגס בשניהם כאחד, והתחיל לאוכלם. הרב אויג'ר הזדעזע מאוד ממראה עיניו, ולא יכול היה להוציא גהה מפיו. והנה, בעודם עומדים שם, צנח לפתע בעל החנות ארצה ומת בו במקום. לשמע הדבר הזה היתה. העיר כמרקחה, כי ראו בזה קידוש-השם גדול, שאותו רשע קבל את עונשו מן השמים במקום. למחרת, ביום לזיה נאסף המון רב מכל הכפרים שבסביבה, ולתימהון כולם גם הרב אויג'ר זצ"ל הלך עמם ללויה. דרך נשאל הרב, מה ראה ללכת ללויה של רשע זה? אמר להם הרב, שמכיוון שיצא קידוש ה' על ידי איש זה, בוודאי היתה לו זכות, ולכן הוא מלווה אותו בדרכו האחרונה. ומסופר שלאחר מקרה זה, לא פתח אף אחד את חנותו בשבת...

לעילוי נשמת
יוסף חן בן
מרדכי ז"ל

לעילוי נשמת
חגיגה בת דוד
ומרים ז"ל

לעילוי נשמת
פסיה קלרה בת
משה צבי ז"ל

מיכאל אייזיק בן
ברכה רייזל הי"ו
זיווג הגון ואמיני עם
כל המעלות
לעבודת ה' בשלמות

רפואה שלמה
דוד זאב בן
ברוריה הי"ו

רפואה שלמה
אריה לייב בן
אסתר רחל הי"ו

להצלחת
זיו בן רחל
הי"ו

אריה בן מלכה
הי"ו
להצלחת
ובן זכר

להצלחת
אליון כהן בן
הרב יוחם הי"ו

מזל טוב
למשפחת לביא
להולדת הבן הי"ו

לרפואת והצלחת
הרב והרבנית
שליט"א